

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

LISTOPAD 2003 *** ROČNÍK IV.*** ČÍSLO 11

Citát inspirující:

Spisovatel něčemu hodně věřit musí. Je sice solidní pravděpodobnost, že se mýlí, ale je to nezbytný. Je to nezbytný dokonce i pro všechny ostatní.

William Saroyan – Kluci a holky, když jsou spolu

Zuzana Procházková

Prší
Děšť mě hladí po tvářích
Místo Tebe
Prší
Kapky buší do stěn lidských očí
Děšť zebe
Prší
Proč to neslyšíš?
Proč nejsme vedle sebe?
Prší
Deštníky se lidé halí
aby neslyšeli plakat nebe
nebo sebe
navzájem
Po cestách útěků
nazpátek rájem

D
E
Š
T
K
E
M

PEGASOVO POUČENÍ

Před nedávnem jsem se prokousával antologií české poezie 1945 - 2000 Pegasovo poučení (nakladatelství Paseka, 2002) a vzpomněl jsem si na naši diskuzi o tom, zda jsou či nejsou některé výrazy otřelé, často používané a mnohokrát přepírané. Především Prochorův náhled na věc nedával některým autorům spát, vzpomeňme například na Danu Beranovou a její příspěvek v Silvestrovské Kobře 2002 (*A nesmím říkat LUNY SVIT / V tom světě plném polarit*).

A tak jsem si všiml těchto výrazů i v práci autorů, kterých si většinou vážím. Nedovolil bych si je kritizovat, ale člověk má přece jenom svoje soukromé měřítko. Něco se mu líbí víc, něco míň a něco, kdyby sestavoval podobný sborník, by raději nezařadil. Abych jenom planě nefilosofoval, tak dám příklad:

„surová zima“, „krvavé jitro“, „nekonečné výšky“, „ozářené lunou“, „lesní šero“, „prchavé rozkoše“, „ocelové vlny“, „kámen v prachu cesty“ atp.

Není důležité kdo ze slavných básníků či básniček je pod těmito výrazy podepsán. Pochopitelně, že takto vypsané výrazy bez kontextu celé básně se nedají dost dobře hodnotit, ale mně jde především o to, že i zkušení „bardové“ podobné výrazy použili, možná si lámali hlavu, jak ono „kliše“ nahradit, možná to byl úmysl, použít právě často používané spojení, co já vím.

Tímto zamyslením nechci LISÁky ponoukat k tomu, aby v jejich básních opět vzplály výrazy jako „maliní rtů“, „vlhké polibky“, „nehynoucí krása“ či „sladká mámení“. Chtěl jsem jenom upozornit na to, že než básník vypustí svoje dítě do světa, měl by jej nejdřív zkoušet vychovávat, ušlechťovat a zdokonalovat. A teprve až si bude jist, že nemůže dát ze sebe víc, pak by si měl vzpomenout na naše velikány, že i oni občas uklouznou do průměrnosti.

Takže vám přeji hodně inspirace a jako vzor, jak by báseň neměla vypadat, uvedu kompilaci z tvorby českých básníků převážně 2. poloviny 20. století:

JITRO OZÁŘENÉ LUNOU

Surová zima
nekonečné výšky krvavých jiter
lesní šero
ocelové vlny prchavé rozkoše

Jsi
kámen v prachu cesty
Ticho do němoty
ozářené lunou

Václav

3. POETICKÝ VEČER ALS BW

Dámy a pánové, nevím, zda vám následující nebudu říkat zbytečně, ale pokud je mezi vámi ještě někdo, kdo to neví, pak: Na serveru Blue World byl již zadokumentován 3. poetický večer ALS BW, o jehož průběhu vám jistě referovali Monika a prochor. Prochorovo prolog je zde (krátká ukázka následuje i v KOBŘE – viz MODRÝ SVĚT Dr.MAXE):

http://www.blueworld.cz/als_stalose.php?id_zaznamu=3&send=1

a na následující stránce najdete náhledy všech zveřejněných fotografií z akce (po najetí myši na obrázek se vám zobrazí jeho popis a po kliknutí se otevře v plné velikosti v novém okně. POKUD PO KLIKnutí NA DRUHÝ, TŘETÍ A JAKÝKOLI DALŠÍ V POŘADÍ UVIDÍTE V OTEVŘENÉM OKNĚ STÁLE JEN TEN PRVNÍ, JE TŘEBA, ABY JSTE VŽDY ZNOVU STISKLI KLÁVESU F5 NA SVĚM POČÍTAČI!). Na několika fotografiích je zachycena i naše jičínská účast: prochor, Žantovský, a především Monika, která byla hvězdou večera. Doporučuji nenechat ujít vaši pozornosti. Fota najdete zde: http://www.blueworld.cz/als_stalose.php?id_zaznamu=3&foto=1
Dobrou chuť. Bagr. Děda

MODRÝ SVĚT Dr.MAXE

Vila v parku. Park mírně neudržovaný, aby se hodil k té secesi. Na domě velký nápis – Diskotéka Dr. Max. Aby ta secese dostala trochu ránu. U dveří do vily obrovský pes na silném řetězu. Jmenuje se Dr. Max. Nikdo z nás ho nezjímá. Pamatuje jinačí časy.

V hale, obložené tmavým dřevem portrét pana továrníka. Vypadá jako dr. Miroslav Tyrš – zakladatel Sokola. Možná že má i stejné sako zvané čabraka. Kdyby mohl pan továrník vyprávět Mohly se tu odehrávat orgie, včetně dětského porna, Mohly se tu sprádat nejzapeklitější politické intriky z kterých roste velké politika. Taky tu mohla žít normální rodina, kde se řádně vychovávaly děti. To je ale nejméně pravděpodobné. Rozhodně měl pan továrník alespoň poměr se služkou.

Program měl už dávno začít. Pobíhají tu mladí básníci, natahují kabely. jeden neustále chodí s mikrofonom, vyhledává různá místa v sále a počítá. Z jedné bedny je slyšet chrčení, z ostatních nic. Ale počítání slyšet je přímo. Pak se naštvají, kabely smotali, bedny odnesly a doprostřed postavily křeslo. Slovo zvítězilo.

Slova jsou seřazená, někdy pečlivě, jindy trochu lajdácky vybíraná. Někdy mají smysl, někdy jsem ho neobjevil, ale jistě ho mají taky. Chyba je na mně. Seřazená slova se jmenují básně. Některé básně jsou melodické samy. Některé básně, vykřikované, či šeptané při kytaře, mají melodii, i rytmus umocněný. Někteří jim říkají písně.

Prochor

(Úryvek ze zprávy o večeru poezie ve Vrchlabí v pátek 17.října 2003.)

ZÁPIS ZE SCHŮZKY LISu DNE 22.10.2003

Přítomni: Václav Franc, Bohumír Procházka, Jarmila Novotná, Zlata Zákoutská, Pavel Zeman, já, Jana Benešová, Josef Jindra, Petr Veselý, Zuzana Procházková. Omluvení: Dědův bagr, Milan Ciler, Jebavá Eva

Program:

- ✚ představení a hodnocení tvorby nové členky LISu, básničky, slečny Zuzany Procházkové, V. čtvrtka 844, Jičín 506 01, tel.: 493-534 146 (domů)
- ✚ hodnocení mladé generace – viz Básníci: mladá generace na jedné straně fetuje, pije, neučí se, na druhé straně chodí na brigády, plní závazky.....
- ✚ Prochor navrhl rozdělení členů LISu na mladší skupinu a starší – návrh neprošel (není koho rozdělovat; padl názor, že jsou v LISu všichni mladí ☺)
- ✚ Prochor nabídl čtení Literárních novin, které mu předplatil dobrotivý důchodce (pak, že jsou na tom důchodci špatně)
- ✚ Prochor – informace o JMP 2004 – pohádky u kašny již mají svoji tradici, proto je LIS bude pořádat i v příštím roce, kdy je téma festivalu: Pohádky a báje Českého ráje. Pohádky je vhodné zaměřit na téma festivalu.
- ✚ Václav Franc – rozdal členům LISu 3. číslo Čaje a druhé vydání Pohádek od kašny (pohádek čtených při letošním festivalu JMP 2003)
- ✚ almanach – diskuze na tím, zda vydat almanachy 2 (jeden za LIS a jeden z Č-S setkání) nebo jen jeden z Č-S setkání. Závěr – pokud se seženou peníze, vydá se jeden almanach z Č-S setkání
- ✚ Monika – informace o přípravě Č-S setkání, o grantech: Jana s Monikou vypracují žádosti o granty, v případě nutnosti svolají pracovní skupinu Č-S setkání
- ✚ Prochor – informace o kurzu tvůrčího psaní, diskuze nad jeho uskutečněním. Závěr: 8 lidí hlasovalo pro uskutečnění, tzn. většina, návrh přijat. Prochor získá další informace ohledně ceny kurzu, termínu (předpokládaný termín je na jaře), aj. Kurz by měl proběhnout formou čtyř setkání s odborným lektorem. Pro podrobnosti se obraťte na Prochora.
- ✚ Prochor – informace o knižním veletrhu v Havlíčkově Brodě, který proběhne 24.10. – 25.10.2003
- ✚ Václav – informace o literární soutěži Týniště. O podrobnosti se obraťte na Václava. Informace o Řehečské slepici.
- ✚ Prochor – informace o proběhlé literární soutěži Proseč, viz Kobra 10/2003

- Prochor – informace o Jivinském Štefanu, rozdaní výzev
- Prochor + Monika – informace o 3. poetickém večeru ve Vrchlabí pořádaném ALS Blueword.cz, viz Kobra 11/2003, diskuze o literární serverech, info o chystané podobné akci v listopadu v Praze

Příští schůzky: **12.11.2003** - **10.12.2003** – vánoční čtení s klavírním doprovodem básničky Zuzany Procházkové, cukroví a různé pochutinky sebou Zapsala dne 23.10.2003: Eberlová Monika ☺ Mějte se fajn a příště nashledanou ☺

VÍTE, ŽE ...

- LIS získal na 9.ročníku Mělnického Pegasu (soutěží se pouze v poezii) dvě ocenění, a to zásluhou Václava France (3.cena, kategorie D) a čestné uznání (Milan Ciler, kategorie C), oba autoři mají uveřejněnou ukázkou z tvorby ve sborníku soutěže,

- v Galerii radosti v Městské knihovně v Jičíně vystavuje svoje kresby a obrazy Jiří Zlatník, jeho výtvarnou tvorbu doplnila verši Draga Zlatníková, výstava potrvá do 30.listopadu 2003.

- v Jičínském čtvrtletníku (listopad 2003, číslo 4) vyšel článek Moniky Eberlové Setkání literárních klubů z Čech a Slovenska v Jičíně, který informuje o cestě LISu na Slovensko, ale nastiňuje plány na obdobné setkání v Jičíně v příštím roce,

- LIS získal na 4.ročníku Týnišťského literárního Parnasu dvě ocenění, a to zásluhou Bohumíra Procházky (Cena starosty města) a Václava France (Cena nezávislého porotce), ukázkou z oceněné tvorby obou našich autorů byly uveřejněny v ročence vítězných prací.

- v nových Prochorovinách (vyšly 1.listopadu 2003) věnuje Bohumír Procházka pozornost také sbírce poezie Dany Beranové Já jsem, ty jsi a také práci LISu, především časopisu ČAJ a Pohádkám od kašny 2.

- Josef Jindra neúnavně propaguje Český ráj, na schůzce LISU nás seznámil s časopisy, které vycházejí i díky jeho zastoupení v redakční skupině a příspěvkům (např. Zpravodaj Šrámkovy Sobotky, Život Budovcovy župy a Od Ještědu k Troskám). Bližší informace o těchto časopisech u Josefa Jindry.

Václav

Milan KNÍŽÁK - Básně 1974-2001

Milan Knížák (nar.1940) je člověk svérázný, prošel řadou povolání, aby se stal rektorem Akademie výtvarných umění v Praze. Na jeho umění je nazíráno z různých úhlů pohledu, jednou oceněno, podruhé zatracováno. I když poesie není jeho hlavní parketa, pustil se do ní stylem jemu vlastním a představovaná knížka je zřejmě souborem všech Knížákových básní, které za více než čtvrt století vytvořil. Celý soubor je složen z patnácti částí, dalo by se říci samostatných sbírek, podle mého názoru rozdílné úrovně.

V některém deníku jsem četl recenze na tuto knížku, kde byly spíše uveřejňovány jeho erotické básně, ale já si myslím, že Knížák má svoje lepší stránky a k těm bych zařadil například oddíly Mapa Prahy (z roku 1984), Můj skotský deník (1997). Vůbec tam, kde je poezie podepřena prožitkem z poznávání je podle mne Knížák nejoriginálnější. V některých dalších básních mám pocit, že Knížák libovolně klade za sebe slova, která mu znějí libozvučně, nehledí již tolik na obsah a sdělení (např. Dharmasputnik). To je z toho lepšího, co mně nějakým způsobem zaujalo, ale v celé knize mně připadá, že je více slabších míst.

Knížák např. na str. 37 provokuje (Jsem si jist, že většina lidí na tomhle světě byla dnes ráno na velký. Já ne, bohužel. V tom je asi moje výjimečnost). Knížák dokáže být i originální jako např. str.131 - Pravdy jsou skryty v jablku propadajícím/do prsti jizev./ Křídla nenávisti tkají něžnou síť.) nebo str.133 (klínové písmo v tvém klíně)., aby se vzápětí utápěl v banalitách (str.245 Záván tvojí vůně/neobratné slůně/ stůně moje srdce/ vytažené z tůně).nebo str.353 (Árie vyletí do nebička/Petrovi spadne do kafička/).

Knížák chtěl svými verši především dráždit, provokovat a myslím si, že tato kniha splnila jeho cíl. Rozhodně bych našel v knize hodně míst, která mě nezaujala, někdy se jedná o vulgarity, laciné verše a třeba i náhodně řazené metafory bez ladu a skladu. Na závěr bych si dovolil dvě ukázky z Knížáka, kterými se sám představuje.

Ta první je ze str. 327 - Jsem veliký básník a napsal jsem velkou báseň zlatým perem na celou zem. Blem. Blem. (S tím bych nesouhlasil), ale druhá ukázka str.217 (V mých básních má všechno význam. dají se proto číst různě. zdají se možná bláznivé, není to však bláhovost pubescenta, ale pošetilost prahu stáří, zralost (a znalost) zmítaná klimakteriem. Všechna pohoršení, všechny výtky a výsměchy riskují vědomě. A vědomě i urážím. (I sebe). Jsem totiž geniální (tální). Dobrou chuť.) v podstatě nejlépe Knížáka a jeho básnickou tvorbu charakterizuje.

Václav

TURČIANSKÁ KNIŽNICA A JEJÍ KLUB

Literární klub Turčianskej knižnice v Martině vznikl v červnu 1997 a za dobu svého působení vydal dva sborníky, a to v roce 1998 sborník Medzi štyrmi očami a v roce 2000 sborník Druhý vzdych.

V dnešní KOBŘE si dovoluji v krátkosti představit klub prostřednictvím již vzpomínaných sborníků.

KATARÍNA KOVÁČOVÁ

K SPOMIENKAM

Daroval si mi leto
vplietol si mi seba do vlasov
aby bola vášeň okrasou
nášho priateľstva

KATARÍNA MIŠÁKOVÁ

MOTTO

Už
ma máš
v
hrsti

Už
sa nám
nenápadne
zauzlili
prsty

ĽUBOMÍR ŠTRBA

HAD

Ako had bezmocnosti
Plazím sa ďalej nájsť pokojné
miesto
A zbaviť sa tejto skaženej kože

ZUZANA VNUČÁKOVÁ

VENOVANÉ

Dva roky si sa mi vynáral z tmy
Nepoznania
Dva roky som čakala s prstom
na vypínači
na vhodný okamih
(toho svetla som sa bála)
... a stačil jediný deň
aby som pochopila
že nezasvietim

BIBIANA MELIŠOVÁ

xxx

Tak čo s tebou
Si horší
ako ohorok z cigarety
Ten sa obyčajne
Na osmykrát
Podarí spláchnuť

MARCELA KUBOVCOVÁ

xxx

Mám rada tú oranžovú tmú
Keď márne hľadám
Samu seba
... a ty sa zatiaľ miluješ

IVONA MIŠÍKOVÁ

VEČER

Zajtra sa
moja rieka rozvodní
a na krásu
premenia sa všedné
dni.

Večer prosím
lampu nezhasni
napíšem si ťa
potichu do básní.

TAŤÁNA SIVOVÁ

xxx

Nezabudni
že jedinou kotvou
ktorú nikdy
nesmieš zdvihnúť
som ja

Zuzana Procházková

Má nicota
Můj strach z bytí

Moje proudy

Moje pády

Moje vlnobití

Všetchna slova, všechna ticha

Vítr všechno sám nerozdýchá

Z každého plamínku zbyde

popel

A zaneřádí mne

Jsem plná popela

Z hvězd, z nebe

Z nás, z tebe

SLOVINSKÁ LITERATURA

V dnešním putování po nám blízkých literaturách si dovolím jenom velmi krátce nahlédnout do kuchyně literatury slovinské. Říkají vám něco jména **Andrej Blatnik, Drago Jančar, Vitomil Zupan, Jože Udovič** (Zupan a Udovič již zemřeli) či **Polona Glavanová**? Že ne?! Potom se nedivme, že ani z české literatury za hranicemi mnoho autorů čtenáři neznají. A proč se nepokusit vše změnit. Stačí si přečíst například antologii slovinské poezie **Místo v prostoru** nebo právě vydanou antologii slovinských povídek **Promlky času** (nakladatelství Větrné mlýny). Najdete zde 27 slovinských autorů narozených ve 20. století, kteří vyznávají nejrůznější žánry.

Já jsem si vybral zřejmě v Čechách nejnámějšího slovinského spisovatele **Drago Jančara** (narozen 1944) a jeho knihu povídek **Přízrak z Rovenské**, kterou vydalo letos nakladatelství Host.

Knihla přináší celkem 8 próz, z nichž šest je ze stejnojmenného originálu a další dvě potom z knihy Pohled anděla. Dnes je Jančar nejnámější a ve světě nejuznávanější slovinský spisovatel. Je znám jako prozaik, dramatik a esejista. Jeho próza vyšla doposud v šesti románech a šesti knihách novelistických, je ve světě hojně překládána, u nás vyšlo šest knižních titulů, vedle řady uveřejněných próz v časopisech.

Knihla Přízrak z Rovenské je posledním dosud česky vydaným Jančarovým dílem. V řadě uveřejněných próz vychází autor z historického námětu. Například v ústřední povídce, podle které nese název celá knihla, se paralelně rozvíjí dva děje, a to jednak Ivana Glavana, dělníka na stavbě větrolamu, a arcivévody Ferdinanda Maxe. Osudy těchto dvou mužů se na krátký okamžik protnou právě při pokládání základního kamene na jaře 1856 v Rovenské na ostrově Lošinji. A od té doby je Ivan Glavan přitahován arcivévodou, že za ním odejde do Mexika, kde se Habsburk ujímá vlády, aby nakonec v daleké zemi našel svoji smrt. Glavan získává v mexické válce přezdítku přízrak, projde jatkami války, aby se nakonec jeho oči a oči popravovaného císaře opět střetly, pár minut před císařovou smrtí. Ivanovi je přán lepší osud, vrací se do rodného kraje, aby se opět dostal do míst, kde kamenný obelisk zůstává osamocen stejně nesmyslně jako životy lidí pohřebních v daleké mexické zemi. Příběh odehrávající se před jedním a půl stoletím je svojí aktuálností stále živý.

Vedle dalších tajemných próz mě zaujala povídka Dopisy z jiného světa o lásce až za hrob. Žena se vrací do svého mládí, nachází nový kontakt se zemřelým milencem - básníkem, aby si stačili říci vše o sobě. Tajuplný příběh plný filozofie patří zcela jistě k tomu lepšímu z díla Grago Jančara. V Příběhu o očích se Jančar vrací do období 2. světové války, srovnává oči fašistického předáka Ante Paveliče a vědce Alberta Einsteina s nádechem vědecko-fantastické literatury. Neméně zajímavý je i příběh Joyceův žák, který je vlastně životopisem muže, doktora práv. Před 2. světovou válkou prchá z

rodného Slovinska, aby unikl jisté smrti. Je v nepřítomnosti odsouzen, zatím v Londýně mluví do rozhlasu, ve Slovinsku jej okupační úřady nazývají Křikloun z Londýna. Po válce se vrací, aby se stal děkanem právnické fakulty v Lublani, ale zanedlouho je opět odsouzen k trestu smrti, tentokrát za spolupráci s Angličany proti své vlasti. Rozsudek je nakonec zmírněn a hlavní hrdina propuštěn pro zdravotní obtíže, ale při další vlně podezření s kolaborace s cizí mocí, svému osudu neujde.

Jančarova kniha je aktuální, i když autor hledá náměty ve zcela jiné době. Čtenáře zaujme svým tajemnem, nutí jej přemýšlet. Proto si myslím, že slovinský autor právem patří mezi překládané autory a jsem rád, že i do češtiny. Doufám, že tato knížka nebyla poslední, kterou jsem si od Drago Jančara (a slovinských autorů vůbec) přečetl.

Václav

MĚLNICKÝ PEGAS 2003 – 9.ROČNÍK

V sobotu dopoledne 25.října 2003 vyvrcholil v sále Střední průmyslové školy Mělník již 9. ročník poetické literární soutěže Mělnický Pegas 2003. V netradičních prostorách, nájem za místní kulturní dům byl podle pořadatelů třikrát vyšší než v případě pronájmu školních prostor, se sešlo velké množství ctitelů poezie. Ale jinak setkání básníků z celé republiky a dokonce i Slovenska nic nechybělo, ani tradiční koblihy od místního sponzora. Jako již tradiční účastník mělnické přehlídky bych dokonce řekl, že letošní ročník byl organizačně na vyšší úrovni. Líbilo se mně pásmo složené z tvorby členů mělnického klubu Pegas, přednesené šesticí protagonistů a za hudebního doprovodu kytaristy, též člena klubu.

Celým programem provázel tradičně pan Josef Kubias. Před přestávkou promluvil za porotu její předseda Jaroslav Schnerch z Prahy, člen Obce spisovatelů. Během přestávky došlo na nejrůznější rozhovory a na navazování nových kontaktů. Nechyběla ani tradiční nabídka sbírek autorů, letos převážně mělnických, měl jsem pocit, že těch ostatních tam bylo přece jenom trochu méně, ale v soutěži méně účastníků nebylo. Ve čtyřech kategoriích se sešly práce od 265 autorů a autorek! Vedle tábořské soutěže je to snad druhé nejvyšší číslo počtu účastníků (pokud je mi známo). A po přestávce došlo na rozdělení cen. Zajímavé je, že v kategorii B (do 30 let) putovalo nejvyšší ocenění na Slovensko díky Silvii Miklošovičové z Bratislavy, stejně jako čestné uznání za tvorbu Lubici Christophoryové. Měl jsem možnost s přáteli ze Slovenska mluvit, vzpomínali na setkání v Martině a těší se na květen do Jičína.

V kategorii C nad 30 let se dočkal ocenění i LIS zásluhou Milana Cilera z Turnova a v poslední kategorii D, autoři, kteří již vydali sbírku, jsem si došel pro cenu za 3.místo, když stříbro putovalo opět na Slovensko, a to do Kopčan si jej odvezla Zdenka Laciková. Absolutní vítězkou se stala Věra Kopecká z Křinice u Broumova, nám známá organizátorka broumovských dnů poezie. Ze setkání vyšel Sborník vítězných prací Mělnický Pegas 2003.

Celé setkání na mně působilo příjemně, a to nejen díky ceně. Měl jsem možnost mluvit s dalšími autory (např. manželé Bergrovi z Prahy, Oldřich Damborský z Bořetic, Marie Dolistová z Teplic, Josef Kux z Brna). V těchto rozhovorech jsem informoval o chystané akci v Jičíně a řada autorů projevila neformální zájem o setkání, stejně tak jsem propagoval i třetí ročník Řehečské slepice.

Mělnická soutěž si za devět let vytvořila velký ohlas v celé republice. Pokud bych něco vytýkal, je to možná otázka poroty, kterou tvoří převážně členové Pegasu, bylo by dobré kdyby se v porotě objevovala nová jména, soutěži by to určitě prospělo, ale sám vím, jak je těžké získat zadarmo pro práci v porotě nějakou významnou osobnost literárního světa. Zvláště když si uvědomíte, že se porotce musí prokousat více než tisícovkou básní (průměrně čtyři básně na autora krát 265).

Doufám, že v příštím roce, jubilejním 10. ročníku soutěže, se opět sejdou všichni příznivci poezie na Mělníku. Propozice soutěže uveřejním v některé další KOBŘE (uzávěrka je 31.května 2004). Někteří soutěžící volali po rozborovém semináři s porotou, který by se měl snad konat v příštím roce. Každý soutěžící dostal krátké hodnocení své tvorby (asi odstavec). Takže uvidíme, co nového Pegas připraví k jubileu soutěže!

Václav

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ – CENA KARLA ČAPKA 2004

Soutěžit mohou původní dosud nepublikované povídky v žánru sci-fi, fantasy nebo horroru s fantastickými prvky. Rozsah je libovolný, limit pro zařazení do jednotlivých kategorií: krátká povídka do 10 normostran, dlouhá povídka do 60 normostran, román či novela nad 60 normostran. Nutno zaslat ve čtyřech čitelných kopiích nejlépe normovaného strojopisu na adresu : Martin Koutný, Křížová 31, 674 01 Třebíč. Do obálky přiložte list papíru s Vaším jménem, adresou, telefonem, e-mailem a seznamem názvů přihlášených prací. A dále čestné prohlášení, že texty dáváte k dispozici pořadatelům pro jedno otištění bez nároku na honorář. Nejlepší povídky budou zařazeny do sborníku Mlok (texty možno přiložit na disketě). Odměnou nejlepším je zvýhodněná až zcela bezplatná účast na Parconu, kde bude CKČ vyhlášena. **Uzávěrka je 30.listopadu 2003.**

Václav

(Další soutěže a informace o ceně K. Čapka na www.neraweb.cz).

Z MÉHO ŽIVOTA II.

Mezi nebem a zemí

Věřím v něco nadpozemsky silnějšího, co sice nikdy neuvidím, neuchopím, ani jinak hmatatelně nepoznám, ale přesto jsem přesvědčena o imaginárních poutech mezi životem a smrtí. "A kam pojeděš na prázdniny? zeptal se laškovně manžel nedlouho před prázdninami.

"No přeci k babičce. Ale k Lídě" s klidem Angličana jsem položila odpověď na pomyslnou misku vah. " Ta přeci v loni zemřela."

"No právě proto." V mysli jsem si vybavila vlídnou tvář, orámovanou hřívou bílých vlasů a úsměv, který uměla jen babička.

Neuplynuly ani dvě hodiny a řítila jsem se na kole z kopce vstříc skoro jistému konci. Na prudkém sjezdu označeného z každé strany značkou průjezd zakázán jsem v posledním okamžiku spatřila v protisměru červený automobil, který evidentně neměl na úzké cestě co pohledávat. Zadní brzda skřípala a pneumatika gumovala silnici; tři smyky svého kola jsem vyrovnala, posledním jsem minula auto jen tak tak a upadla do mělkého příkopu. Než jsem se s nadávkami postavila na vlastní nohy, byla řidička pryč. Ujela. Jen malými odřeninami jsem byla upozorněna, že rouhání je zapovězeno. "Díky, babi!" 25. května 2003 JANOVA

Vím, kdo jsi

Člověk má v životě měnit své zažité návyky, rituály, zvyklosti nebo obyčeje. Jednak se prý nabudí mozkové buňky a mnoho nových vznikne a jednak se dostane do situací, do kterých by se nebyval dostal, kdyby zvyky nezměnil. I já jsem dnes změnila pravidelnou trasu z Turnova do Jičína. Požádala jsem manžela, zda-li bychom místo po silnici č. 35 mohli domů dojet přes Jinolice a Prachov. Kupodivu mi vyhověl a byli jsme odměněni dvojnásobně. Nejen krásnou Chráněnou oblastí Český ráj, ale i náhodnou identifikací červeného osobního automobilu s jičínskou poznávací značkou s paní řidičkou za volantem, která byla zaručeně aktivním účastníkem mého nedělního cyklistického karambolu, kterým jsem se vyhnula jistému střetu s jejím automobilem. Naštěstí pro mě všechno dobře skončilo v mělkém příkopu. Jsem evidentně zdravotně významně nepoškozena, bolístka se hojí a něco dokonce už přebolo. Co bude bolet ještě dlouho je pomyšlení na její lidskou bezohlednost; ujela, aniž by se přesvědčila, zda-li nepotřebuji zdravotní pomoc. Nechci si stěžovat na úřadech, nechci ji hnát k zodpovědnosti, ale jen doufám, že svědomí ji bude hryzat dlouho. Douška pro paní řidičku: "Poznávací značku vašeho automobilu mám zapsanou pod tímto textem v počítači." 28. května 2003 JANOVA

CO MÁM RÁDA ...

Nedávno jsem zaslechla, jak se kdosi kohosi ptal : " A co máš vlastně rád ? " Odpověď, která následovala byla sice rychlá, stručná a výstižná, ale mně úplně zamrazilo ... " Prachy, " odpověděl tázaný. A to mně přinutilo k zastavení a rozjímání, k rekapitulaci potřeb a pocitů.

Jasně, říkám si, kdo je nemá rád ? Bez nich to nejde. Je to ale jen prostředek, který slouží k materiální výměně čehosi za cosi. V dnešní době prostředek naprosto nepostradatelný. Připouštím . Ale to není to, co zrovna mně uspokojuje v nejvyšší možné míře. Přivřela jsem oči a vybavila si naprosto zřetelně pocit blaha a tepla u srdíčka.

Co já mám vlastně ráda? Ve svojí podstatě jsem skromná, nenáročná a to se nevychloubám. Ze všeho nejradši mám takové ty malé drobnosti, které spousta lidí dělá automaticky, ale ještě víc lidí je ve svém slovníku pod pojmem -Dělat někomu šťastným- vůbec nemá. Nikdy je nenapadlo, že by taková banalita mohla v někom vyvolat pocit blaha a naprosté spokojenosti. A ten dotýčný čeká, kdy se to stane, kdy to ten druhý udělá. Copak mu to vůbec nedochází ? Je to nad slunce jasné ... A přece není.

O čem mluvím ? Já k tomu byla vedená, ale i kdyby ne, tak mám pocit, že si to v sobě každý nosí. Avšak pocity mohou někdy klamat. Já vím, že když jdu k někomu na návštěvu, vezmu něco s sebou. Jak se říká - nejdu s prázdnou. Většina lidí, kteří chodí k nám, to dělají taky tak. Aníž bychom si to řekli, aniž bychom se domlouvali. Například vím, že když přijde kamarádka s dcerkou, mají v batůžku vždycky něco malinkého k zakousnutí. Jablíčko, banán nebo jogurt. Před rokem jsem si porodila syna. A od té doby moje kamarádky nosí v batůžku věci dvě. Vždycky. I když je malinkej a chroupat ještě nemůže. Ale ony to tak prostě dělají, protože to tak cítí a chtějí to tak. A já vím, že i jim to přináší pocit štěstí, když vidí úsměv na její tváři. Naučila jsem se tyhle malé dárečky přijímat bez rozpaků. Chvíli mi to trvalo. Vždycky jsem automaticky obdarovávala kohokoli, koho mám jen trošku ráda. Dávat jsem vždycky uměla. S přijímáním to bylo horší. Malinko jsem se styděla, i když důvod znám, ale časem jsem se naučila brát to jako něco na oplátku. Kterou ženu by nepotěšilo, když za ní přijde její milovaný a přinese jí kytičku. Vždyť to nemusí být zrovna " orchije " , jak říká v legraci moje výjimečná sestra. Kdyby to byl vlčí mák, jistě by mně potěšil, kdybych věděla, že s tím záměrem je mi darován. Mám kamaráda, který o sobě říká, že " je děsně na sladký " a vždycky když se sejdeme, má u sebe pro mně nějakou oplátku nebo čokoládu. Dokonce mi přinesl párkrát i něco navíc. Například malého keramického medvídka, příště mi přinesl malý keramický hrneček pro toho medvídka... Neopomněl mně pro pobavení říct, že o něm kdosi řekl, že má lehké sklony k infantilitě. Ale jemu to nevadí. Jeho těší být takovým. A tak jím je a já ho mám takového ráda. Nosím mu tatranky a fidorky jemu svítí oči blahem.

Co tím chci vlastně říct? Že bychom měli být k sobě pozorní. Vždyť nezáleží na ceně, která se dá vyjádřit čísly, jinak řečeno "těma prachama". Pro mně mají největší hodnotu dárky dávané od srdíčka. A že už jsem jich dostala. Ať to byla kytička fialek, kterou mi někdo natrhal jednoho jarního odpoledne támhle někde za plotem a dodnes si ji suším, nebo skořápka od ořechu a přání "Všechno nejlepší k svátku" od neteře, nebo ... Takových nebo je nepočítané. Ale s každým takovým dárečkem stoupá v ceně i ten, kdo mi je dává. I po těch letech, když se na ty věci podívám, přesně cítím tu atmosféru a neskrývám dojetí. A vězte, pečlivě a s láskou z nich otírám prach. Kdybych je vyhodila, odešel by i kus mně. Třeba jsem kramářka, ale je to můj život, moje minulost, přítomnost i budoucnost a pro mně to má cenu nevyčíslitelnou.

(10.9.2003) Renáta Šťastná

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

PŘEDČÍTAČ - Bernhard Schlink

Německý autor (romány Gordický uzel, Selbův podvod, Selbova stravedlnost), napsal v roce 1995 nový román Předčítač. Je to příběh osudové lásky mladého chlapce a zkušené ženy, která za 2.světové války působila jako dozorkyně koncentračního tábora. Román se odehrává ve třech časových rovinách, v té první se mladý chlapec zamiluje do zralé ženy, v druhé již jako mladý student práv se účastní jako pozorovatel procesu s dozorkyněmi koncentračního tábora, ve třetí potom přichází rozřešení po letech i s překvapivým zjištěním autora, právníka v nejlepších letech.

Právě senzační odhalení společně s otázkami o vině či nevině za 2.světové války dělají z Předčítače něco víc, než jen milostný románek. Autor je stručný (asi 200 stran) a v mnohém připomíná třeba Styronovu Sofiiinu volbu, což také sám uvádí na straně 143. Zajímavé je i vyrovnávání se s minulostí z pohledu nové generace, která na generaci svých rodičů a prarodičů pohlíží s výčitkami: Proč vlastně dopustili válku? Proč tolerovali všechny zločiny?

Charakteristická je právě věta ze strany 161: „*Jak mohli ti, kteří se nacistických zločinů buď dopouštěli, nebo jim přihlíželi, přehlíželi je či mezi sebou zločince po roce 1945 tolerovali, a možná dokonce akceptovali, chtít něco vykládat svým dětem?*“

Román se čte jedním dechem a domnívám se, že i u nás mu bude věnována značná pozornost jako v mnoha zemích v Evropě a zámoří, kde dosud vyšel. Děkuji Janě Benešové, že mě na tuto knihu upozornila, stojí za přečtení.

Václav

TÝNIŠŤSKÝ PARNAS 2003

V malém sále Kulturního centra - divadla v Týništi nad Orlicí se v sobotu dopoledne 8.listopadu 2003 konalo vyhlášení výsledků 4.ročníku Týnišťského literárního Parnasu 2003. Účastnil jsem se této soutěže podruhé, takže jsem mohl srovnávat s úrovní loňského ročníku. A musím napsat, že pořadatelé udělali od loňského roku určitý pokrok. Především bylo potěšitelné, že se celá akce nevěkla, neměla hluchá místa a myslím si, že i účastníkům více přinesla. Soutěže se zúčastnilo 34 autorů z celé České republiky, nejvíce prací přišlo v kategorii C (nad 25 let), ale vzhledem k tomu, že pořadatelé počítají třeba od jednoho autora 3 básně jako 3 soutěžní práce, tak konkurence zase tak velká v celkem šesti kategoriích nebyla. Potěšitelné je, že se pořadatelům podařilo vydat opět sborník (bohužel na titulní straně s chybným letopočtem, místo 2003 tam je 2002), škoda jen že s dost velkým počtem chyb i v částech, které vkládala do sborníku porota (např. strana 1 - ... my /porotci/ jsme se rozhodly ocenit). Působí potom dost legračně, když členka poroty v první části mluví obecně o velkém množství chyb v soutěžních příspěvcích.

Porotu tvořila spíše méně známá jména (hlavní pořadatelka Jitka Březková, úspěšní účastníci soutěže z let minulých Vendula Štěpánková a Jan Štefek a šéfredaktorka Týnišťského zpravodaje Mgr.Jitka Pažitná a cenu poroty udělil sám starosta ing. Josef Daniel, jako nezávislý porotce působil zde nepřítomný textař Pavel Žák, jinak týnišťský rodák).

V další části měli možnost soutěžící v úzkých kroužcích promluvit s porotci, což bylo jistě lepší než loňské veřejné „pranířování“ autorů. Následně došlo na rozdělení cen. A došlo i na jičínský LIS. Cenu starosty města převzal osobně Bohumír Procházka (viz snímek) a já byl oceněn cenou nezávislého porotce pana Pavla Žáka. V závěru členové skupiny TEMNO přednesli ukázky z oceněných prací. Asi tříhodinový program byl příjemným vyvrcholením IV.ročníku soutěže, ale ... přece jen si dovolím několik připomínek. Týnišťská soutěž se řadí spíše k těm menším a skromnějším

literárním soutěžím, což by mně tolik nevadilo. Nakonec snahou a nadšením lze překonat mnoho (nedostatek finančních prostředků atp.), chápu že i do poroty není lehké sehnat renomované autory, ale způsob hodnocení, kritizoval jsem jej nakonec již vloni, podle bodů od jedné do sta od každého porotce je minimálně nestandardní. Mohlo by se stát, že tři porotci dají práci plný počet bodů, ale jeden porotce oboduje práci jenom deseti body a práce zcela propadne (?!). A potom ještě jedna kuriozita, Oldřich Damborský (již vloni

byl podle mého názoru jedním porotcem dost podhodnocen), tentokrát získal za báseň Slunečné odpoledne 312 hlasů, ale cenu nezískal, ačkoliv 3.místo obsadil v téže kategorii (C-poezie) Kamil Střelák s básní Rondo (310 bodů). Přitom Damborský byl u třech porotců hodnocen výš, ale onen nešťastný bodový rozdíl u jednoho porotce rozhodl ... vlastně nerozhodl, protože Damborský měl stejně o tři body více !?

Mám takový pocit, že by pořadatelé měli pochopit, že takovýto způsob hodnocení, ještě nakonec uveřejněný na konci sborníku, není zrovna nejlepší způsob hodnocení literární soutěže. A potom, předat cenu starosty města (byly uděleny dvě) paní Jitce Březkové, hlavní organizátorce celé soutěže a člene poroty, je také zřejmě týništská rarita. Možná že porota mohla lépe využít i zkušenosti textaře Pavla Žáka (především v kategoriích poezie).

LIS opět zabodoval, škoda jen, že se soutěže nezúčastnilo více našich členů, protože si myslím, že právě na menších soutěžích je větší šance prosadit se, otestovat si, na co člověk má. Kdybych měl dát příklad, tak tenista taky nejede hned na Wimbledon, ale zkusí to nejdřív třeba na turnaji v Přerově. Týniště je v tomto ohledu ideální příležitostí k oťukávání. Takže doufám, že na příštím zakulaceném pátém ročníku nebudou jen staré opory „rakváčů“, ale i nějaká nová krev ...

Václav

P.S. jedna autorka z Třebechovic přislíbila, že pošle svoji tvorbu do některého z dalších ČAJů. Zúčastnila se soutěže poprvé a hned získala cenu za 3.místo.

ZELENÉ PEŘÍ

Jednou z možností jak získat posouzení vlastní tvorby je pro mladé básníky (do třiceti let) i pořad Českého rozhlasu 2, Praha ZELENE PEŘÍ. Pořadem provází již tradičně každý čtvrtek po 21: 30 Mirek Kovářík a jeho přátelé. Pokud máte zájem pošlete na adresu Zelené peří, Český rozhlas, Vinohradská 12, 120 99 Praha 2 ukázky z vlastní tvorby a pak jen netrpělivě čekejte, zda si právě vaši tvorbu tvůrci pořadu vyberou. Nejste bez šancí, protože již v minulosti se z našeho spolku v Zeleném peří objevila dvojice Dana Beranová a Pavel Herbrych.

Václav

JIVÍNSKÝ ŠTEFAN

charakteristikou navrhovaného
eberlova.monika@centrum.cz .

Jivínský Štefan byl opět vyhlášen, ceny za pozoruhodné kulturní počiny hledají opět své majitele. Tentokrát je soutěž rozdělena na tři kategorie, a to za počín roku, za dlouhodobé zásluhy v kategoriích amatérů a profesionálů. Výsledky budeme znát opět 25. února 2004, kdy Štefan zavítá do Železnice.

A to nejdůležitější: vyplněné nominační lístky s krátkou posílejte na adresu Václav

ORTENOVA CENA 2003 RADKU MALÉMU

Kdo se stane dalším držitelem Ortenovy ceny po turnovském Jaroslavu Rudišovi? Otázku musela rozlousknout porota ve složení: Jana Klusáková - literární kritička, publicistka Ladislav Nagy - literární kritik, překladatel Václav Kahuda - editor, spisovatel, publicista Ivan Binar - předseda Obce spisovatelů, spisovatel Josef Chuchma - literární kritik.

Cena Jiřího Orteny se udílí mladému autorovi do třiceti let za prozaické nebo básnické dílo napsané česky která se udílí autorovi prozaického či básnického díla napsaného v českém jazyce, přičemž autorovi nesmí být v době dokončení díla více než 30 let. Pyšnit se s ní může např. Michal Viewegh, Petr Borkovec nebo novopacký Jaromír Typl.

V letošním roce bylo nominováno 15 titulů a Ortenova cena za rok 2003 byla nakonec udělena 5. listopadu 2003 na Staroměstské radnici v Praze **Radku Malému za sbírku Vraní zpěvy**.

Podle www.portalknihy.cz Václav

SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ HAIKU

Informace k soutěži: Soutěž vyhlašuje Aktivní literární skupina Blue World ve spolupráci s literárním serverem Blue World. Soutěže se může zúčastnit kdokoli. Předmětem soutěže je haiku. Do soutěže budou zařazeny tedy jen básně splňující formální požadavky haiku (více viz Fórum na www.blueworld.cz). Každý autor může zaslat nanejvýše tři své pokusy o haiku a to na e-mailovou adresu: veronika@blueworld.cz. Ke svému dílu je nutno připojit své celé (umělecké) jméno s kontaktní e-mailovou adresou a telefonem! 4. Vítěz bude vyhlášen a odměněn na dalším literárně-hudebním večeru ALS Blue World, který bude haiku speciálně věnován. Veškeré informace o datu a místě konání večera budou zúčastněným autorům včas zaslány a též budu k dispozici na stránkách ALS Blue World pod sekci Plánujeme či na Literární nástěnce (to vše na www.blueworld.cz). Upozorňuji, že akce se bude konat v Praze. **Uzávěrka: 31.12.2003**

Co je to HAIKU ?

Zde uvádím pro informaci přesné tvůrčí principy haiku tak, jak je stanovil Bashó, japonský literární klasik. Jsou převzaty z předmluvy ke knize Pár much a já.

1. go-šiči-go - klasický slabičný rytmus 5-7-5 slabik
2. kiredži - slovo-řez - v češtině spíš přirozená zámlka nebo znaménko pomlčky, protože funkce kiredži je vlastně pomlčka za slovem nebo důraz na něj
3. kigo - sezónní slovo - např. májový deštík či sakury situují báseň do jarní nálady, chryzantémy do podzimní a odraná větev do začátku zimy
4. wabi - znamená patinu, omšelost, kouzlo zabydlenosti a ohmatanosti, oduševnění věci nánosem času: “Vůně chryzantém a ve starém městě Nara plno staroušků buddhů.”
5. sabi - stesk ze samoty, osamění - vyjadřuje melancholii filozofického odstupu, samoty nikoliv ve smyslu zoufalého mladického pocitu opuštěnosti, ale naopak sladkou samotou, ve které člověk může naslouchat hlasu svého nitra a zpěvu veškerenstva: “Ticho - zpěv cikád proniká do skály.”
6. hosomi- úzký, štíhlý- souvisí s titulem Bašóova cestopisu Úzká stezka do vnitrozemí, vnitrozemím je myšlenka severní provincie a také lidské nitro. Cesta k poznání je úzká a velká, těžká a tučná slova jsou mu na překážku. Básnička musí mít švih a být štíhlá: “Nad zimní zahradou měsíc jak nitka chřadne, tíknutí hmyzu.”
7. karumi - lehkost - i vážné téma lze podat lehce: “Jedné noci poctil mě návštěvou zloděj a vzal s sebou rok.”
8. šibumi - hořkost, střídmost - sladkost jen náznakem a vždycky nerozlučně spojená s hořkostí: “Mé srdce je znavené a hory i moře tak krásné.”

Pozdější básníci si principy upravují podle svého naturelu. Busonova haiku je podobají malířským plátnům, neboť byl malíř. Suzukiho varování: “Vy západní lidé, když chcete poznat tajemství motýla, rozřežete ho na malé kousky, dáte je pod mikroskop, popíšete je a myslíte si, že jste pochopili podstatu motýla. Ale motýl, to je to křehké nic, které se třepotá támhle ve vzduchu.”

Zjednodušeně řečeno má být haiku prosté a srozumitelné na první přečtení. Jsou dovoleny metafory a hádanky, ale čtenář by neměl tápat. Vyjádření myšlenky ať je křehké, štíhlé, nahořklé a půvabné.

Informace k formální stavbě haiku:

1. Haiku je tradiční japonská básně. Po formální stránce to musí být rozdělena do tří veršů, které by měly mít klasický slabičný rytmus (čili počet slabik ve verši) 5-7-5
2. V básni by se mělo objevit naznačení časového období v rámci roku, tzv. sezónní slovo zasazující básně do příslušné (třeba jarní, podzimní ...) nálady.
3. V básni by měla být naznačena přirozená zámlka nebo důraz na slovo.
4. Haiku musí mít švih, být srozumitelné, jednoduché, střídme, lehké a hravé.
5. Haiku bývá úzce spjata s přírodou a s konkrétním pocitem člověka. Oboje by mělo být v haiku vyjádřeno.
6. Původní klasické haiku mělo vyjadřovat filosofický postoj člověka k životu. Čím vyšší myšlenka je v haiku vyjádřena, tím lépe.

Podle www.blueworld.cz Monika

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

Neoriginálnější vánoční pohádka

aneb

Zlo musí konečně zvítězit nad dobrem

Redakce internetového magazínu Neraweb vyhlašuje bleskovou literární soutěž o Neoriginálnější vánoční pohádka. Podmínky účasti: Text v rozsahu jedné normostrany pošlete na e-mail: osn@neraweb.cz (do předmětu vepište heslo „Soutěž“), nebo na adresu: Občanské sdružení Neraweb, Dr. E. Beneše 875,277 11 Neratovice. K soutěžnímu textu přiložte své jméno, věk a kontaktní adresu/e-mail/telefon. Účast není omezená věkem. Příspěvky delší než stanovený limit, či obsahující vulgární výrazy, budou ze soutěže vyřazeny. Vítězné práce budou prezentovány na literárních večerech Nerawebu, jak v Blue Velvet Café v Praze, tak v SD Neratovice, rovněž ve sborníčku pro tyto večery připravovaných a budou publikovány na serveru www.neraweb.cz.

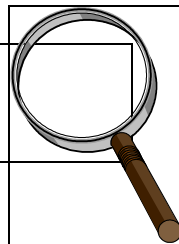
Uzávěrka soutěže: 25. listopadu 2003

Podle www.neraweb.cz Václav

LIS POD LUPOU

aneb

SEDM PÁDNÝCH (či pádových) OTÁZEK

LISáci,
dostal jsem nápad, jak udělat Kobru ještě zajímavější, a tak jsem připravil 7 otázek pro každého člena, pochopitelně, kdo se chce zúčastnit. Představuji si, že by každý napsal krátké odpovědi (maximálně dvě strany textu) na sedm položených otázek. Pokud možno humorně, žádné encyklopedie a přiložil by k nim svoje foto z útlého dětství a ze současnosti. Tady jsou otázky:

- 1) Jaký jsi byl v dětství čtenář a co jsi četl?
- 2) Kdy jsi poprvé zkusil napsat báseň či text a co to bylo?
- 3) Jaké byly první literární úspěchy?
- 4) Čeho bys chtěl v literatuře dosáhnout?
- 5) Máš jako čtenář a autor svoje literární vzory?
- 6) V kterou denní či roční dobu nejvíc píšeš a máš při psaní nějaký obvyklý rituál?
- 7) Představ si, že budeš jmenován ministrem kultury. Co bys udělal jako svůj první krok?

Tuto moji výzvu uveřejňuji podruhé (poprvé v srpnové Kobře), neboť jsem dosud dostal pouze dvě reakce na moji výzvu. První představení autora vyjde již v příštím čísle Kobry.

Václav

KOBRA MÁ NAROZENINY

V listopadu 2000 spatřila světlo světa první KOBRA. Takže slaví v těchto dnech již třetí narozeniny. Jak si vede? Co v ní postrádáte? Napište o tom!

Václav

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 4. Číslo 11. Listopad 2003 .

(12. listopadu 2003)

www.kobra.zde.cz